

Biborhajú

3. A Boszorka városa

fine selection

BENINA

B E N I N A

Biborhajú

3.

A Boszorka városa

Ajánlás

Tesómnak,

mert mindig ott vagy velem a vonal túlsó végén,

és mert tudod, mit jelent:

Sisterlove!

„...kényelmes fotelom van, és senki sem veheti el tőlem, mert az a taktikám, hogy összegömbölyödve gyönyörűnek álczom magam, és nincs szívük levenni onnan.”

Simon Tamás: *Vérmacska 1.*

Prológus

Claire

A VIHAR TOMBOLT A FEJÜNK FELETT.

A szél minden lépésnél egyre erősebben cibálta csípőmig érő hajamat. Hannah hirtelenszöke tincseibe őrült módjára kapaszkodott. A kislány apró keze remegett az enyémben, ahogy kíméletlenül vonszoltam magam után.

A másik kezemet a Tör égette. Izzott a tenyeremben, mintha arra próbálna rávenni, hogy dobjam el, hagyjam hátra annak, aki anyyira vágyott rá.

– Claire – lihegte Hannah kimerülten. – Itt az idő, Claire!

– Fogd be! – mordultam rá ellenségesen, és hátra sem pillantva húztam tovább.

A villámok egymást kergették a fekete égbolton, de az esőcseppek elkerültek bennünket. A hideg, ami a néhány perccel korábbi perzselő forróság helyébe lépett, a csontomig hatolt.

Hannah váratlanul megtorpant, és kirántotta kis csuklóját a szorításomból. Fehér szemével ártatlanul nézett felém.

– Vagy én... Vagy Benjamin.

– Biztos van más lehetőség is... – próbálkoztam, de a kislány úgy ingatta a fejét, ahogy csak akkor szokta, amikor valóban nem lát más kiutat, csak amit élém tárt.

– Csak tedd meg, Claire! – noszogatótt Hannah. A hangja remegett. Istenem! Ő is félt.

– Képtelen vagyok rá! – leheltem elhalóan, és a Tőr megingott a kezemben. – Hannah, én ezt nem tudom megtenni!

A Bölcs és az ő összes sületlensége. Azt kívántam, bárcsak ismernék olyan varázslatot, vagy akár létrehozhatnék egyet, amivel megfoszthatnám őt a képességétől. Hannah odalépett hozzám, megragadta a kezem, amelyben halálának biztos fegyverét szorongattam, és egyenesen a szíve fölé irányította.

– Bízom benned, Bíborhajú! – suttogta túlvilági hangon. A szája mozdulatlan maradt, nem a hangszálaival, hanem a gondolataimon keresztül szólt hozzám. – Csináld gyorsan!

Lépések lüktető zaját verte vissza a táj két fülsiketítő mennydörgés között. Nyögések és lihegések. Egyre közelebb értek, mintha az erősödő zajjal sürgettek volna.

Hannah hajába ismét belekapott a szél. Lehunyta a szemét, és várt. Lepergett előttem minden pillanat, amit együtt töltöttünk, minden beszélgetést hallottam, ami lezajlott közöttünk, és ekkor valami elpattant bennem.

A kezem a magasba lendült, és a fekete Tőrt kis mellkasának a közepébe mártottam. Hannah teste rándult egyet, majd a fegyveremen fennakadva ernyedten lógott, míg bírtam tartani. A vére melegen csurgott végig a kezemen, nyúlósan tapadt az ujjaimra.

Térdre estem, aztán a karomba emeltem. A könnyeim az ő ártatlan vérével keveredtek, miközben a táj égiháborúban zokogott a Bölcsért.

1. A Iudex átka

*„Nem kell kapkodni! Annyi időnk van, mint a tenger
– a következő teliholdig...
Akkor meghalunk.”*

Báj

Kellan

A KÖD FÁTYOLFÜGGÖNYKÉNT LEBEGETT ELŐTTEM, de még nem mozdultam. Engedtem, hogy hűvös szaténként simítson végig rajtam újra és újra, a tenger felől érkező szellő lágyan ritmikus mozgásának bábjaként. A napsütötte partot fehér homok borította. A környék szépségéhez képest nevetségesen kicsi ház állt a vízhez közel, túlságosan hosszúnak tűnő stéggel, melyet fehér korlát kísért mélyen a tenger közepe felé.

Nem akarózott előbújni a ködtakarómból. Láthatatlanul álltam a terazon, és Claire-t figyeltem. A stég végében állt, a korlátra támaszkodva. Hosszú, sötét haját szoros kontyba fogta a tarkóján, nehogy egy szikrányi napsugár is elérje, és bíborfényben ragyogjon fel.

Mennyire gyűlöltem ezt a kontyot! Jobban szerettem volna, ha Claire rátámaszkodik a benne lángoló hatalmas erőre, és az egész világgal szembefordulva szabadon engedi gyönyörű tincseit.

De nem tette. Soha nem tette volna meg, és tudtam, ha nyíltan kérném, bájos szégyenpír jelenne meg az arcán, és zöld szeme megtelne fájó nehezteléssel.

A régi Kellan nem kérte volna ilyesmire. Meg sem fordult volna a fejében.

Az a Kellan, akibe először beleszeretett. Szentül meg volt győződve róla, hogy a mostani megtestesülésem ugyanaz. A régi Kellan biztonságot hordozott magában. Soha semmi szabálytalant nem tett volna, nehogy bajba sodorjon bárkit, aki a közelében tartózkodott. Én azonban alig bírtam türtőztetni magam. Napfényben fürdetni minden egyes hajszálát igazán felemelő érzéssel töltött volna el.

Fáradtan felsóhajtottam. Keserűen hatott a tenger morajlása mellett.

Belenyúltam fekete nadrágom zsebébe. Újra. Az eltelt órában századszor, mert valami arra készítetett, hogy percenként megérintsem, a kezemben tartsam, érzem, hogy valóság, ami ott lapul. A cetli éppen annyira égette a bőrömet, mint az apró ékszeres dobozka a lelkemet. Körbetapogattam a bíbordoboz bársonyfedelét, lejjebb gyűrtem az átkozott papírfecnit, majd sóhajtva beletúrtam a hajamba.

Szembeszállni a világgal érte, az életemet adni az övéért, elfelelt pillanatokat visszahozni – ez mind magától értetődő, természetes dolognak tűnt. Mostantól más lesz. Mostantól jobban fog fájni... A szenvedés még végtelenebbnek tűnik majd, mert nincs annál nehezebb – és csodálatosabb –, mint eljegyezni egy Utolsó Bíborhajú Boszorkát.

A gondolatra kis híján hangosan felnevettem. Hitetlenkedés feszítette a mellkasomat. Igazán ezt akartam?

„*Arra az esetre, ha szükséged lesz rá*” – szólalt meg Hannah vékony hangja a fejemben, és felrémlt előttem, ahogy néhány órával ez előtt, ajkán keserédes mosollyal, felém nyújtotta a cetlit.

A kislány, minden orákulumok legbölcsebbike, mindig is élvezte, ha szórakozhatott velem. Egy elejtett félmondat, amelyről mindketten tudtuk, hogy kettőnk közül csak ő érti, és a lányka máris boldogan mosolygott. Tisztában volt közönyös álarcom alatt dúló bizonytalan érzelmeimmel.

Aznapí búcsúzásunk végén, amikor a zsebemet ólomsúlyként húzó fecni már éppen kezdett feledésbe merülni, Hannah rám nézett tökéletesen fehér, pupillátlan szemével, és pimasz vigyort villantott rám. Mivel szinte soha nem mosolygott, igazán hátborzongató volt.

„*Biztosan tudom, hogy szükséged lesz rá*” – szólt utánam, minden bizonnyal még ugyanazzal a kísérteties mosolyával, míg én fogcsikorgatva távolodtam az otthonától.

A következő szellőfúvásnál engedtem, hogy a ködburok láthatatlanná fakuljon. A köd eloszlott, én pedig lassan elindultam Claire felé a stégen.

Ha nem voltam mellette, szinte minden idejét ott töltötte. Azt mondta, elbűvöli a végtelenség, amely a víz hullámaiban és mélységében rejlik. Nem igazán értettem, mit talál annyira elbűvölőnek egy hatalmas pocsolyányi sós vízben, de ezt az otromba véleményemet sikerült egy mély sóhajjal magamban tartanom.

Helyette kimondtam, amit igazán valóságnak éreztem:

– Engem te bűvölsz el.

Mire legnagyobb boldogságomra elpirult.

Valahányszor dilemmám támadt, hogy mit szabad mondanom neki, mindig a legegyszerűbb megoldás felé vezetett. Mondjam ki,

amire gondolk, mert ő azt a véleményt tartja elfogadhatónak, és minden mást, ami csak kegyes hazugság lenne, megvetett. Menyire imádtam ezért!

Igyekeztem csöndesen lépkedni, nehogy meghallja az érkezésemet. Szerettem volna nesztelenül mögé osonni, hogy hátulról a karjaimba vonhassam. Szinte már éreztem, ahogy karcsú teste görcsbe rándul a döbbent rémülettől, de aztán felismer, és hozzám simul. Érezni véltem selymes bőrét, ahogy puhán csúszik érdes érintésem alatt, hófehér nyári ruhába bújtatott teste pedig teljesen behódol nekem. Legalább annyira, mint amennyire én hódolok minden porci-kájának, tökéletes szépsége előtt.

Ekkor felém fordult, a gondolataim pedig úgy tűntek el a fejemből, mintha lefolyón engedtem volna le őket. Feledésbe merült a bíborszínű ékszeres dobozka a zsebemben, az alatta gyűrődő fecni, Hannah titokzatos mosolya, amikor a lánykérésről faggattam. Nem maradt a fejemben semmi, csak Claire.

Az egész világom középpontja volt – feketére festettem volna a napot is a kedvéért, vagy ha azt kéri, elcsenek egy fényes csillagot az éjszaka sötét bársonytakarójáról, hogy csak neki világítson. A szél csak miatta táncolt a mezőket tarkító virágszirmokon, a nap az ő kedvéért ragyogott melegen, és ha bánkódott, a felhők vele szomorodtak, az ő könnyeit ontották. Csak kérnie kellett volna, és én az utolsó csepp véremig azon munkálkodom, hogy teljesítsem a kérését. Csak boldognak akartam látni.

Ő azonban nem kért semmit. Soha nem kért tőlem semmit, mintha az a képtelenül nevetséges gondolat vert volna benne gyökeret, hogy a pusztá létezemért kellene hálásnak lennie. Pedig én voltam a szerencsés. Minden lépést követően, melyet felé tettem, egyre sürgetőbbnek éreztem, hogy a karomban tartsam őt.

Különös bizsergés szurkálta a tarkómat, mintha valaki figyelt volna bennünket a túlsó partról. Oda kellett volna nézmem, hogy ellenőrizsem, de képtelen voltam elszakítani a tekintetemet Claire arcáról.

Érzéken telt ajkai mosolyra húzódtak, ahogy pillantásával végigkísért a stégen. Már nem is emlékeztem, miért gondoltam, hogy észrevétlenül mögé lopakodhatok, amikor mindig, szinte azonnal megérezte a jelenlétemet. Szeme drágaköveket megszágyenyítő csillogással ragyogott, és újra előtött az érzés, hogy ez a lány a végzetem.

– Mikor értél vissza? – kérdezte üdvözlésképpen, amikor végre odaértem hozzá.

Nem feleltem. Nem akartam társalogni, nem akartam udvariasan szende mosolyokat kényszeríteni az arcomra, amikor ilyen emésztően heves tűz lángolt bennem utána.

Bár hallottam hangjának jellegzetes rekedtségét, láttam a szeme alatt a pirosságot, ahogy az összegyűrt papír zsebkendő is a kezében, de a lángok már a gondolataimba férköztek. Később kérdezek. Most...

Érinteni, ízlelni, érezni akartam őt, hiszen már legalább nyolc órája annak, hogy hajnalban magára hagytam az apró nyaraló hálószobájában. Meztelen volt, a haja sátorként terült szét a párnán, míg ő hason fekve szendergett. Fájdalmasan gyönyörű és izgató volt, ahogy a fehér takaró hátát csupaszon hagyva gömbölyű fenekénél ferdén körbeölelte, hogy alátekeredve felfedje szexi lábait.

– Hogy van Hannah? – próbálkozott újra, amikor nem válaszoltam.

Szemöldökét összehúzta, de ajkán zavart mosoly táncolt. Nem tudta hová tenni a hallgatásomat.

Megvontam a vállam, és próbáltam figyelmen kívül hagyni a tarkóban a bizsergést.

– Önelégült, ahogy mindig.

Claire elnézően felnevetett. Kezét felcsúsztatta a mellkasomon, én pedig sóvárogva hajoltam előrébb. Tudtam, mit akar, és ő tisztában volt velem, hogy ezt látom is a szemében. Valahányszor, ha csak egy órára is elváltunk, utána szükségem volt rá, hogy azonnal megérintsen.

Nem akárhol: az arcomon, a hegen... Wentworth átkozott átka következtében vágásnyom éktelenkedett a homlokom közepétől a jobb szemhéjamon keresztül, le egészen élesen kiugró járomcsontomig. Sosem foglalkoztam különösebben a külsőmmel, de ez a sebhely valahogy folyamatosan azt az érzést erősítette bennem, mennyire nem vagyok megfelelő Claire számára.

Ahogy ebben a pillanatban belenéztam a szemébe, megkönnyebültem, mint minden egyes alkalommal, mert nem láttam benne undort. Az iránta érzett végtelen szerelmem, sosem szűnő vágyam ott csillogott a szemében, ott tükröződött a mosolyában, ott vibrált az érintésében, ahogy ujjával finoman követte a heg vonalát.

– Milyen homályba burkolt szörnyűséggel kínoz már megint? – faggatott, de csak fél füllel hallottam. A gondolataimat, érzéseimet cirógató ujjai kötötték le.

Hannah bölcselkedéseit együtt próbáltuk kibogozni. Claire mindig jó érzékkel tapintott rá a mondanivalója lényegére, engem azonban bosszantottak a rejtvények. Ezt a mostanit különösen nem szerettem volna az orrára kötni: még a végén hamarabb rájönne a megfejtésre, arra, hogyan is kell feleségül kérnem, mint én magam.

A szél felerősödött, és a kontyából néhány tincs kibomlott. A sötét hajszálakra azonnal lecsaptak a delelőn magasodó nap sugarai, és aranyló táncukkal bíborszínbe vonták a vidám fürtöket. Claire zavart idegességgel kapott oda, hogy visszaigazítsa őket, én pedig bosszúsán érzektem a fenyegető szúrást a tarkómnál.

Türelmetlenül toltam félre a hajával matató kezeit, és szinte haragosan tapasztottam a számát az övére. Az emberek annyit szöszmötölnek, köntörfalaznak, mindenfélét csinálnak, csak éppen azt nem, amire igazából vágyakoznak. Claire az Utolsók egyike volt, de emberek között nőtt fel, szinte emberként, így akarva-akaratlan ráragadtak olyan szokások, amelyek számomra feleslegesnek tűntek.

Ajkai meghökkenten, de engedelmesen nyíltak meg előttem, én pedig egyre hevesebben dobogó szívvel fogadtam el mindazt, amit adott. Éreztem, ahogy ujjai felsiklanak a karomon; beleborzongtam a cirógatásba, és még szorosabban vontam magamhoz. Már abban sem voltam biztos, hogy kap-e rendesen levegőt, de mikor rászántam volna magam a lazításra, beletúrt ködtől nyirkos hajamba.

Közel voltunk ahhoz a határhoz, amit ha átléptünk, már nem is gondolkoztunk a visszavonuláson. Claire közelebb húzódott hozzám, mintha ő is érezné azt a folyamatos késztetést – soha nem lehetett elég közel, soha nem volt megállás, legszívesebben a másik bőre alá csúsztunk volna, vagy még beljebb, egészen a szíve legmélyéig.

Egyre szaporább légzésünk neszei közé tovasikló suttogás férkőzött. Egyszerre merevedtünk szoborszerű mozdulatlanságba. Éreztem Claire remegését, ahogy lángoló szenvedélye dermedt rémületté, az enyém pedig feszítő haraggá mélyül.

Az első gondolatom az volt, hogy a hátam mögé tolom, mert az erdő felől éreztem a fenyegetést. A tengervíz azonban valahogy

sötétebbnek tűnt, mint amikor még csak sétáltam fölötte a stégen. Tisztában voltam vele, hogy egyetlen felhő sem takarta el előlünk a napfényt, mégis...

A hullámok mélyebbről jönnek, fenyegetőbbnek látszottak. A felszínen csúszkáló napsugarakat elnyelte a mélységből feltörekvő feketeség, mintha a tenger megrettent volna attól a valamitől, amit magába zárt.

A levegő hőmérséklete váratlanul a felére csökkent, lehetünk párafelhőként gomolygott előttünk. Más halálra rémült volna, de Claire teste elernyed a karomban. Megkönnyebbülten mosolygott fel rám, majd az erdőnek arra a pontja felé fordult, ahonnan a bizsergés forrását véltem érezni.

– Semmi baj! – simított végig megnyugatóan a karomon, amikor látta, hogy még mindig milyen görcsösen merev vagyok. – Csak Milan érkezett.

Fenébe a kölyökkel!

Ha őszinte akartam lenni, el kellett ismernem, hogy kedveltem Milant. Milan azonban korához méltó pimasz elégedettséggel és öntudatlan, arisztokratikus méltósággal cipelte a rárótt terhet. A fejemet tettem volna rá, hogy még élvezi is, ha nem egy közeli barát áldozta volna az életét az ügyükért. Ősszel, éppen fél évvel ezelőtt történt, hogy Claire apja, Vulcan – aki nem melleleg teljesebb démon, mint én – szabályszerűen kivégezte a halálbrigádjával Davidet, Claire gyámját.

A férfit a White-ok nevelték fel, ő pedig ezt azzal hálálta meg, hogy a család tragédiáját követően magához vette Claire-t. Nagybátyjaként nevelte, óvta és szerette. Lin, a felesége, korábban Claire hű testőre volt, ám miután az esküvő után egy hónappal megözvegyült, már nem látta veszedelmesnek Vulcan hatalmát.

David halott volt, Lin lelépett a démonpapával, és Milan most itt lebegett felénk bő, hófehér nadrágjában és testhezálló ingében, melynek gombjai ezüstszerűen csillantak meg az egyre halványuló fényben.

– Hideget hoztál, de örülök neked! – mondta Claire, és kibontakozott a karjaimból, hogy üdvözölhesse a fiút.

– Nem is értem, hogy bírjátok elviselni ezt a hőséget – vágott vissza Milan, de valami mintha hiányzott volna belőle. Talán a pajkosság? Gondolatban megráztam a fejem. Túl sokáig voltam Hannah társaságában, úgy tűnik, kezdtem többet látni a dolgok mögé, mint amit valójában rejtettek.

Milan bőre szinte tejfehér volt. Nem sápadt, hanem valóban feltűnően világos színű, ami egyébként illet combközépig érő jégszőke hajához, mely olyan szabályos egyenességgel omlott a hátára, mint ha csak odarajzolták volna. Ő maga is tökéletesen beillett volna a jégszobrok közé, amelyeket előszeretettel farigcsált, ha éppen nem azon volt, hogy megzavarjon bennünket.

A szeme volt az egyetlen, amit még nem ért el a jég. A jég, melynek egyfelől ura, másfelől rabja volt. Ahogy minden Utolsó Bíborhajúnak, úgy neki is élénkzölden csillogott, mint a napsütötte smaragd. Ez az élő drágakő ezúttal komolyságot sugárzott, hiányzott belőle a megszokott pimaszság, nélküle nem is látszott önmagának.

Milan gyöngéden, de barátságuk mélységéhez képest röviden ölelte magához a tőle csaknem két fejjel alacsonyabb Claire-t. Úgy láttam, neki nem tűnt fel a fiú különös kisugárzása.

– Mesélj, hogy van Regina? – kérte a fiút, majd megragadta a kezét, és figyelembe sem véve annak erőtlen tiltakozását, maga után húzta, míg vissza nem ért mellém a stég végébe.

A harmadik társuk említésére Milan arca megvonaglott, de egy pillanat múlva rendezte vonásait, én pedig azt gondoltam, képzelődtem. Az az átkozott jóslat kavart meg, a legdühítőbb pedig az volt, hogy Hannah pontosan tudta ezt. Pontosán tudta, mennyit kell elárulnia, és mikor.

– Úgy néz ki, mintha boroshordót rejtett volna a ruhái alá – vázolta szeretetteljes hangon, és éles metszésű ajkának sarkában az emlék okozta mosoly bujkált. – Ráadásul úgy megy, mintha fenéken találták volna valami kacsaártással, már csak a csőr hiányzik az arca közepéről.

Claire tiszta nevetésére borzongás futott végig a gerincemen, és egyre inkább ingerelt, hogy a kölyök ilyen sokáig köntörfalaz.

– Miért jöttél? – kérdeztem, és a hangom élesebben csengett, mint szerettem volna.

Milan tekintetében felismerés villant. Tudta, hogy tisztában vagyok a viselkedésével, épp csak az okai homályosak előttem. Claire rosszalló pillantással dorgált meg, de mielőtt szólásra nyithatta volna a száját, Milan megelőzte.

– Valóban nem kizárólag baráti látogatásra jöttem. Kettős küldetést teljesítek, az egyik pozitív, a másik negatív, de legnagyobb sajnálatomra mindkettő az én dolgom.

– Miről beszélsz? – kérdezte Claire zavarodottan. Apró kezét idegesen csúsztatta a tenyerembe, én pedig bátorítóan burkoltam be a markommal.

Milan eddig leszegett fejjel állt, mintha szégyellné magát előttünk, de egy mély sóhaj után felemelte az állát, megacélozta a tekintetét. Úgy tűnt, mielőbb szeretné letudni a feladatát, bármi legyen is az.

– Moldomus Tanácsának küldöttjeként érkeztem ma hozzátok! – Claire-ből kiszakadt egy öntudatlan „Wow!”, de a kölyök folytatta,

mintha meg sem hallotta volna. – Az Utolsók és a Keverték védelmében Moldomus nagy hatalmú, tiszteletre méltó, ősi tudással bíró Tanácsa évekkkel ezelőtt úgy határozott, hogy nem enged bemocskolódott lényt határain belülre.

Betanult szövegnek tűnt... Egy nagyon kellemetlen következményekkel járó szövegnek. A gyanakvásom ismét a felszínre törekedett. Olyan volt, mint egy műanyag labda, amit a figyelmen kívül hagyással próbálok víz alatt tartani, de az nem hagyja magát, és ellenállhatatlan erővel nyomul a felszín felé.

Ujjaim szorosabban ölelték körbe Claire idegességétől nyirkos kezét.

– Ezt eddig is tudtuk... – vetette közbe kissé rideg hangon, amivel kivívta Milan metsző pillantását.

– Regina áldott állapota végéhez közeledik, és ragaszkodik hozzá, hogy te is jelen légy a gyermeke születésénél...

– De én megmondtam, hogy... – csattant fel élesen Claire, ám azonnal el is hallgatott, mert Milan jelezte, hogy folytatja.

Szerettem volna már túl lenni ezen a néhány perces színjátékon. Irritált a formások ilyen mértékű betartása egy olyan kölyöktől, mint Milan. A hozzá hasonló korú fiatalok – nemre való tekintet nélkül – általában nem tisztelik a hagyományokat, őseik örökségét, sőt a saját életüket sem. Éppen ezért természetellenesnek hatott a fiú alázatos hangja, ahogy előadta a mondandóját.

– A Tanács úgy döntött, hogy a Moldomusi Iudexre bízzák a döntést.

– Mire? – Claire hangjába kétségbeesés vegyült. Érezte, hogy baj lesz. Már ő is tudta, hogy Milan rossz híreket hozott, rossz döntések következtében van jelen.

Reszelős volt a hangom, ahogy megszólaltam.

– Nem mire, hanem kire. A Moldomusi Iudex egy bíró.

Milan zöld szeme fémesen felvillant, és azonnal korrigált.

– A Bíró. Egyetlen személy, aki már évtizedek óta hoz döntéseket, és hajtja végre őket – magyarázta Milan, és miközben hallgattam, valamit hiányoltam belőle. Túlságosan elhivatott volt, hiányzott belőle a hozzá illő lazaság. – A Iudex figyelembe vette Regina és a Tanács kérését, de tisztában van vele, hogy te csak Kellannel vagy hajlandó átjönni hozzánk.

– Milan, nem térnél a lényegre? – szakította félbe türelmetlenül Claire a fiút, mire az lemondóan felsóhajtott.

Kezeit a háta mögé téve, szálfegyenes derékkal és rezzenéstelen arckifejezéssel közölte velünk az elkerülhetetlent.

– A Iudex alaposan megfontolt minden nézőpontot és kérést, leginkább azonban a Moldomus biztonságát tartja szem előtt. Úgy döntött, nem ad nektek választási lehetőséget, mert valószínűleg úgysem jutnátok dűlőre a megfelelő időn belül. Ennek oka az egymás iránt érzett szerelmek, mely elvakít benneteket.

– Miről beszélsz?

Claire szeme lassan sötétedni kezdett, éreztem, hogy keze felizik a tenyeremben. Az én apró Claire-em épp most váltott át világpusztító boszorkává. Elnyomtam egy elégedett mosolyt, és meg sem próbáltam visszafogni. Ha ki akar törni, hát tegye. Végre történik valami, ami eltér a megszokottól.

Egyre mélyebb árnyalatú felhők gomolyogtak a fejünk felett, a víz már olyan fekete volt, mint a legsötétebb tinta, és elnyelt minden fényt, melynek tükröződnie kellett volna a felszínén.

Milan nem vett tudomást a természeti jelenségről, csak állt, mint egy szigorú tanár. Zöld szemében mintha némi sajnálkozás bujkált

volna, mielőtt azonban erről megbizonyosodhattam volna, elkapta rólam a pillantását. Folyamatosan beszélt, mintha ezzel próbálná igazzá tenni a szavait. Lassan derengeni kezdett bennem egy felismerés, de nem engedtem, hogy befészkelje magát a gondolataim közé. Az képtelenség. Eszelős képtelenség!

– A Iudex úgy határozott, hogy beengedi Kellant Moldomus városába egyetlen holdtölte erejéig, de a démonnak végig viselnie kell az átkot, melyet rá kiszabott.

– A Iudexetek meg akarja Kellantátkozni? – Claire hangjába ezúttal határozottan pánik keveredett, és szinte már láttam magam előtt, ahogy védelmezni próbál attól a bírótól.

Tetszett a gondolat, hogy harcoljon, vagy szabályt szegjen, de ne értem. Akartam, hogy lázadjon, csináljon valami örütséget, mert úgy hittem, ez hiányzik az életéből. Tudtam, hogy élvezné, de nem így. A büntudat tönkretenné.

Finoman megszorítottam a kezét, mire azonnal visszavonult. Mennyire szerettem benne ezt a feltétlen bizalmat, mellyel megajándékozott! Büszkeséggel töltött el, és különleges adománynak tekintettem, hogy az én Claire-em kérdés nélkül hátrál meg valamitől csak azért, mert én erre intettem.

– Milyen átok? – kérdeztem, mire Milan újra rám nézett.

A pillantása kemény volt, akár a gránit, szemének csillogó zöld színe viszont egészen elmélyült, mintha a smaragdra tintát cseppentettek volna. A szél egyre hevesebben süvített körülöttünk, a felhők háborúját fémes villanások kísérték. Tomboltak az elemek, és egyre hidegebb levegő ölelt körül bennünket.

A víz felől csobbanást hallottam, de már nem érdekelt, mi lehet ott, mert bármi legyen is, Milan hívta ide. Csak ekkor engedtem

meg magamnak, hogy a korábban elfojtott gondolatbuborékot alaposabban elemezzem, és a végeredményt feldolgozzam...

Claire-nek nem fog tetszeni, gondoltam, miközben elkeseredetten lehunytam a szemem. Elengedtem a kezét, és egy lépéssel eltávolodtam tőle. Nem tudtam, Milan mire készül, de biztos voltam benne, hogy ezúttal megtapasztalhatom, mekkora ereje van a kölyöknek. Moldomus bölcs Tanácsa, egész népessége nem fogja egy ügyetlen tacsóra bízni a iudexi titulust.

– Őszintén sajnálom – mondta.

– Tudom – bólintottam.

– Ha lenne más megoldás...

– Nem! – csattantam fel keményen. Nem akartam finomabb bánásmódot, mint amit kiszabtak rám. Vállaltam volna bármit, csak ne kelljen távol tudnom őt magamtól.

– Miért érzem úgy, hogy lemaradtam valamiről? – kérdezte fojtott ingerültséggel a hangjában Claire.

– Ne avatkozz bele! – mondtam válasz helyett, kissé nyersebben, mint szerettem volna. Ellenkezni akart. Rá sem kellett nézmem, hogy tudjam.

Vakon nyúltam felé, megragadtam a nyakszirtjénél, és magamhoz húztam. Mielőtt egyetlen hang is kiszökhetett volna a torkán, számat az övére tapasztottam, de kivételesen nem adtam át magam az érzésnek. Puha csókja volt, és csábított a folytatásra, de ahelyett, hogy a szememmel kizártam volna a külvilágot, inkább jelt adtam Milannak.

A kölyök egy bizonytalan, sajnálkozó pillantás után határozottan nyújtotta felénk a karját. Jégszöke haja viharosan örvénylett körülötte. Olyan volt, akár egy ókori görög istenség, amely eljött a halandókhoz ítéletet mondani.

Milan szeme bíborszínben felizzott, mire éreztem, hogy Claire megdermed.

– *Amplexus water!* – mennydörögte Milan, Claire pedig kivágódott a karomból. Döbbenet elkerelkedett szeme volt az utolsó, amire emlékszem, mielőtt elkezdődött az örület. – Én, Moldomusi Iudex, a *sellők átkával* engedlek a Boszorkák ősi városába. A következő holdtöltéig a *Black Mermaidek* családjába tartozol, és bár a Boszorkád mellett maradhatsz, engedelmeskedned kell a Család főnek.

Hallottam, ahogy beszélt, tisztán értettem minden egyes szót, amit kiejtett a száján, de képtelen voltam bármire is reagálni. Fájdalom borította el a testemet, belenyilallt a lábamba és a csípőmbé. A mellkasomat mintha izzó lávával töltötték volna meg. Úgy éreztem, elpusztulok.

Nem kaptam levegőt, fulladtam, közben folyamatos csipkedést éreztem a lábujjaimban. Letéptem magamról a ruhát, hallottam az anyag szakadását, de nem éreztem a körülöttem dúló vihar szűrő hidegét a bőrömön. Elhomályosult a látásom, és kétrét görnyedtem, mintha nagy erővel hátba vágta volna. Tehetetlenül markolásztam a mellkasomat, de az égető légszomj nem múlt el, sőt, inkább fokozódott.

Tornádó kelt életre a tüdőmben, és forró parazsat szórt szerte szét a testemben. A hátam hirtelen nehéznek bizonyult, könyörögni akartam a kölyöknek, hogy szedje ki a lapockám alá rejtett köveit. Túl súlyosak, túlságosan fájdalmasak voltak ahhoz, hogy sokáig elbíriam viselni őket. A levegő is égetett. Éreztem, ahogy szűrő fájdalom karistolja végig a bőrömet, melyet nem fedett ruha.

Az érzékeim kisüléssel fenyegettek. Élénknek tűnt minden, pedig én haldokoltam. Nem akartam, hogy Claire ilyennek lásson

– az égési sérülés mindenkiből a legrosszabbat hozza ki. Hátrálni próbáltam, de a lábujjaimat csipkedő görcsök hirtelen fokozódtak. Mintha apró harapásokkal próbáltak volna nyújtani valamerre, formálni valamivé, amivé a testem nem volt képes változni.

A fogacskák azonban kitartóak voltak, belekapaszkodtak a csontjaimba, minden egyes porcomba, és húztak, míg már ordítottam a fájdalomtól. Zuhantam hátrafelé, de nem bántam, csak legyen már vége. Elegen volt a látogatókból, a Iudexből, Moldomusból, és szerettem volna végre kettesben maradni Claire-rel.

Víz simítására tértem magamhoz néhány perccel később. Első gondolatom az volt, hogy valószínűleg a partra húztak, miután beestem a tengerbe. Megmozdítottam a csípőmet, és nyújtózkodva próbáltam friss oxigénnel megtölteni a tüdőmet. Egyik sem sikerült.

A szemem tágra nyílt a rémülettől, amikor rádöbentem, a víz alatt vagyok!

Három alak lebegett körülöttem, két férfi és egy nő, de egyiknek sem volt normális kinézete. Láruk helyén fényes, fekete halfarok mozgott.

Rosszat sejtve néztem le magamra, és a döbbenettől elakadt a lélegzetem. Vagy az lehetetlen, ugye? Tüdővel nem lélegezhetek a víz alatt. Mégis éreztem, hogy a mellkasom ütemesen emelkedik és süllyed, és közben tiszta levegő áramlik bele.

A testem látványa viszont már korántsem volt ennyire könnyen megemészthető. A bőrömet valami különös, áttetsző anyag vonta be, ami deréktájon egészen elsötétedett, és onnantól lefelé apró pikelyek borították. A lábaimat mintha egy zsákba húzták volna, egy hosszú és erős halfarok formájú zsákba.

Elszörnyedve meredtem lefelé. A Iudex átka szerint egy hónapig sellőként kell élnem. Eddig úgy gondoltam, bármire képes lennék, hogy Claire mellett maradhassak Moldomusban is. Most azonban, ahogy sellőfarkamat bámultam bambán, felvetődött bennem a gondolat, nem lesz-e ez így már kicsit sok nekünk.

2. A Catek krónikái I.

„Tévedni emberi, a tévedéshez ragaszkodni viszont esztelen dolog.”

Lucius Annaeus Seneca

Victoria

KR. E. 2012.

A kezdetektől létezem.

A tudatom a teremtésem pillanatában kialakult. Fizikailag rohamos fejlődésnek indultam, és az elmém születésemtől már egy nyolcéves szintjén állt. A gondolataim szabadon gyártották magukat, de képtelen voltam feldolgozni az információkat. Nem lett volna szabad meghallanom őket.

Nem láttam semmit – a fényt később ismertem meg –, de mindent hallottam. A testembe zárva kerestem a válaszokat, a kérdések pedig csak zsongtak, akár egy méhraj. Tudni akartam a magyarázatot, érteni, mint mondanak a szavak!

Nem sikerült...

Haragudtam miatta. Tomboltam. Az elmémel ütöttem a rácsokat, melyeket körém húztak, és melyek nem engedték, hogy akár egyetlen hangom is keresztülhatoljon rajtuk. A saját testem lett a börtönöm.

Sokszor úgy vélték, alszom. Többen voltak, mindig más, de ketten folyamatosan figyelemmel kísérték a fejlődésemet.

Egy mélyen zengő gordonkahang simított végig zaklatott érzelmeimen:

– Nem vagyok benne biztos, hogy helyesen döntöttünk, Ratus. Nem vagyunk istenek... Nincs jogunk ehhez!

És egy másik, táblacsikorgató, mely hidegen, érzelemmentesen hasított ketté az elődje okozta nyugalmat:

– Nem élőlényt teremtünk, Hatred! Csupán egy hatékony harcászati eszközt fejlesztettünk ki, amivel könnyebbé tehetjük a Testörök és a Boszorkák életét.

Érintést éreztem a mellkasomon. Nehéz volt, hatalmasnak tűnt, átjárta a visszafogott erő.

– Lélegzik – állapította meg Hatred, gyönyörű gordonkahangjába vád és büntudat vegyült. – Élőlényt hoztunk létre!

– Nincs igazad! – ragaszkodott az állításához Ratus. Bár azelőtt soha nem nevezett meg senki, mégis, amikor újra megszólalt, tudtam, hogy a szavait hozzám intézi. – Cat! Emeld fel a karod!

Nem akartam engedelmeskedni. Büszkeség, harag és dac kergette a vért az arcomba, ahogy küzdöttem a kényszer ellen. Éles fájdalom hasított a fejembe, végigfutott a gerincem vonalán, és ívben hátrafesztette a testemet. Az énem meghasonlott. Kettéhasadt. A rácsok falakká erősödtek, gubót alkottak, és hermetikusan elzárták az engedelmes részemtől az önálló akaratomat.

A karom a magasba emelkedett.

Hatred nehéz érintése alól kiszabadult a mellkasom. Körülölelt a csend. Nyomasztott... Szinte fulladoztam tőle. Hatrednek inkább meg akartam felelni, mint Ratus rideg parancsának, mégis a karom továbbra

is a levegőben tartottam. Lezárt szemhéjam alatt a szemembe szűrő fájdalom jelezte nemtetszésemet, majd valami forró csurgott végig a halántékomon. Tompa nyomást éreztem a bőrömen, amiről azonnal tudtam, hogy Hatredé.

– A gépek nem könnyeznek, Ratus – mutatott rá, némi diadalittas színezettel a hangjában. – Élőlényt alkottunk, és a Bölcs azt mondta, ez okozza majd mindenki vesztét.

Ratus hangja ingerülten csengett, amikor visszavágott.

– Ahogy azt is mondta, hogy a következő Bölcs több mint négyezer év múlva fogan meg. És azt is mondta, mielőtt egy zsoldos végzett vele, hogy ez a lény, legyen bár élő vagy gép, először pusztulást, majd felvirágzást hoz a népünknek. Egy zsoldos, Hatred! – Ratus hangja megbicsaklott a felindultságtól. – Egy átkozott zsoldos végzett vele!

– Tudom. – Hatred válasza bölintásnak hangzott, higgadságára Ratus dühösen felcsattant.

– Akkor ne mondd, hogy egyetlen könnycsepp jelent valamit! – ordította, mire akaratlanul ökölbe szorítottam a levegőben tartott kezem. – Ne mondd, hogy nem érte meg! Megérte, és meg fogja érni, hogy minden zsoldos végre oda kerüljön, ahová megérdemli.

– Ratus...

– Nem! Nem érdekelnek az erkölcsi előadásaid, és nem érdekelnek az elveid! A lányom holtan fekszik, mert elkéstem ezzel. – Bökést éreztem a vállamnál. Le akartam engedni a karomat, de képtelen voltam parancsolni magamnak. Ratus hangjába keserű fájdalom vegyült. – Többé nem hallgatok rád! Miattad késtem, mert erre kértél, és emiatt ő halott! Soha nem bocsátom meg neked!

– Bene Praeparatus Sapientia! – harsant fel hirtelen a gyönyörű gordonkahang őszinte haraggal, majd alig egy gondolattal később megnyhülve szólította újra. – Ratus... Megértem a fájdalmad, de ha a Bölcs

úgy akarta volna, hogy megakadályozható legyen a saját halála, akkor megtette volna. Biztos vagyok benne, hogy felkészített erre téged is.

– Erre nem lehet felkészülni – Ratus sóhaja elkínzott beletörődés-ként hatott. – A saját vérem, Hatred! Az én vérem volt, és meghalt. Nincs többé... A mosolyát a feledés szürkesége rejti el előlem, a hangja, a nevetése sűrű ködfüggönyön keresztül jut el hozzám. Felébredek reggelente, és azon tűnődöm, a lelkem melyik részéből lett kitépve egy darab. Nem látom, de érzem, mert a fájdalom elemi részemmé vált. Egy darab volt belőlem, és büntetlenül szakították el tőlem.

– A fiú megbosszulta.

Hatred megjegyzése félbeszakította Praeparatus monológját. A kijelentés kizökkentette búskomorságából, és a hangjából ítélve eltávolodott tőlem.

– *Agaipos Lucas Dafendos...* Gyere csak ide, kölyök! – Lépések visszhangoztak, amiből arra következtettem, hogy vagy barlangban, vagy egy nagyobb teremben vagyunk. A lépések halkabban csengtek, nem csattogtak úgy, ahogy a többieké. Bizonytalannak tűntek. Amikor végleg elhalkultak, Ratus hangja újra felcsendült, mire libabőrös lett a magasban tartott karom. – A Védelmeső. Ez volt a lányom utolsó jövendölése... Tudtad?

És akkor meghallottam Őt. Abban a végtelen pillanatban tudtam, hogy Ő lesz a végzetem. Ebben a megalázott helyzetben, amikor az akaratomat láncra verték, a tudatom kiélesedésének mozzanatában, így kellett látnia engem.

– Nem, uram! – Tökéletes hangja volt. Óvatos, mégis magabiztos, határozott. Úgy éreztem, szinte cirógatja a dobhártyámat, különleges rezgést küldött felém, mely végigszáguldott a gerincemen. Alig használt fülem szomjasan vágyott a következő mondatára. – Úgy tudtam, EZ volt az utolsó jövendölése.

Váratlanul éles csattanás borzolta fel a terem nyomasztó csendjét. Hallottam, ahogy Hatred meglepetten felszisszent, és hallottam a fű légzését – fűjtatott. Nem csinált mást, csak fűjtatott. Haragosnak tünt.

– Nem engedtem, hogy megszólalj, Testőr!

Mi történt? Látni akartam! Kinyitottam a szemem, de azonnal össze is szorítottam. A szemgolyómba éles fájdalom hasított, egészen az agyam hátsó lebenyéig hatolt. Fel akartam sikoltani, de képtelen voltam hangot kiadni, így egyszerűen csak hagytam, hogy a kín ívben hátrafeszítsen.

Praeparatus hideg hangja kúszott a fülembé, ahogy kezdtem visszanyerni az eszméletem.

– Ne erőlködj, kicsi Cat! Nem rendelkezel azzal, ami engedi teljesíteni az agyad parancsait. A testi szükségleteidet kielégítéd, hogy működőképes legyél, de az önállóságod ezen a szinten megreked. Nem mosolyogsz, nem érzel, nem csinálsz egyáltalán semmit, amíg egy Tisztavérű meg nem parancsolja neked!

„Szolga vagyok!” – tudatosult bennem. Létrehoztak, megteremtettek, hogy valaki másnak jobb legyen. Felsejlett a fejemben egy gondolat: kinyitni a számat, megfeszíteni a nyakam és az állkapcsom izma- it, hogy végül hangot adjak az ellenkezésemnek, a nemtetszésemnek. Az agyamba hasító szűrés azonban azonnal elfeledtette velem, mit is akartam.

Csakhogy én nem akartam felejteni! Egy gombóc alakult bennem. Valahol nagyon mélyen, egy olyan helyen a fejemben, aminek nem lett volna szabad léteznie. Aminek a létezéséről nem tudhattak, különben azonnal kiirtották volna belőlem. Elhatároztam tőlük. Mivel állandó sötétségben tartottak, így azt a kis zugomat fényesen fehérnek képzeltem el. Egy nap végre rendesen láttam a helyet, ahol tartottak.

Mérnöki pontossággal megalkotott, négyszögletű terem volt, fémesen csillogó falakkal, padlóval és mennyezettel, a zugomat ezért bűbájos kör alakúnak képzeltem el.

Az ajtajára pedig csak ennyit festettem:

3. Vitriolkönnycsepp

„Ott motoszkált benne a gondolat, hogy talán bűnös gyengeségre vall
valakit olyan odaadóan szeretni...”

Lucy Maud Montgomery: *Anne otthonra talál*

Claire

KELLAN SELLŐVÉ VÁLTOZOTT. Egész életem során – ami mostanában elég mozgalmasan alakult – még soha nem döbbsentem meg ennyire. Az, hogy „*elakadt a lélegzetem*”, egészen új értelmet nyert.

Az egyik pillanatban még magához húzott, aztán mintha valami hátrarántotta volna, bezuhant a vízbe, és ott lebegett a hullámokban, a lábai helyett halfarokkal, mint valami sellőistenség.

Első döbbenetemből felocsúdva éreztem, ahogy a haragom újra lángra lobban, és arra az egyetlen személyre irányul, akire zúdíthattam.

Még hogy Moldomusi Iudex! Majd meglátjuk!

– *Sagitta fervidus!* – Elegendő volt a pusztá gondolat, és máris Milan felé tartott egy, a semmiből előröppenő, lángoló nyílvevő. A felkaromnál éreztem felizzani a bőrömben ivódott varázsigt. Milan haja örvénylett a teste körül, ahogy félméternyre a talaj fölött

lebegett. Tudtam, hogy hasonlóképp festhetek, mint ő, tudtam, hogy az én szemem is éppoly karmazsinvörösén izzik, mint az övé, hiszen mindketten Tisztavérűek voltunk, az Utolsó Boszorkák közül valók. Regina volt a harmadik, és bár csak nemrég ismertük meg egymást, mégis testvéri kötelék alakult ki közöttünk.

Mostanáig legalábbis így volt.

– *Fervidus scutum!* – Milan érzelemmentes hangját mintha a fejemben hallottam volna. Előrenyújtott kezéből lángcsóvát lövellt, de az ahelyett, hogy felém száguldott volna, domború falat emelt elé. A *lángpajzs* háritott.

A háta mögött mozgást érzékelttem. Amikor odanéztem, Trixie-t láttam felénk rohanni. Milan kis termetű testőre vérmes indulattal szaladt, és a kéztartásából tudtam, hogy ártást próbál rám szabadítani. Visszavágásként már megfogalmazódott bennem a *Flammaglobus*, amikor oldalról hirtelen sűrű, fekete füstfolyam csapódott Trixie törekeny testének, méghozzá olyan nagy erővel, hogy ledöntötte a lábáról.

Vicky. Az én macskaszzerű, ázsiai kinézetű, latexgöncökben mászkáló, akarat nélküli szolgám, a Catek. A Catek nemzetsége arra született, hogy a Tisztavérűeket szolgálja, és az őszi tragédiát megelőzően a Bölcs, Hannah nekem ajándékozta fájának utolsó darabját. A kis átkozott sorsíró előre tudta, hogy szükségem lesz rá. Hannah-t nem tiszteltem, Vickyről viszont nem szerettem úgy beszélni, mintha érzéketlen tárgy lenne. Megvolt mindennek a maga oka.

– *Ensium fervidus! Immanis calcaturae! Inflammo!*

A gondolataim egymást kergetve vonultak hadba értem, a haragomért, és alighogy eszembe jutott egy ártás, máris követte egy másik. Milan csaknem rezzenéstelenül, őszinte bűnbánattal az arcán tűrte, ahogy egymás után sorjázta. Nem akartam észrevenni,

hogy valahányszor a lángpajzsa elnyelte egy-egy bűbájomat, az arca fájdalmasan megvonaglott, mintha legalábbis *secuazzal* sújtottam volna rá.

– Szólj nyugodtan, ha befejezted a roston sütésemet! – szólalt meg fáradtan Milan, a homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek. Megkínzott tekintettel nézett rám a lángpajzs mögül. – Mert én befejezem a védekezést.

Szavai gátat szabtak szabadon garázdálkodó gondolataimnak. Meglepve, kérdőn viszonyoztam a pillantását, ő pedig tehetetlenül széttárta a karját.

– Nem harcolok veled, Claire. Csak a dolgomat végeztem. Kellan félig démon, és elvileg be sem tehetné a lábát Moldomusba. A Tanács sokkal rosszabbat tett volna vele...

Nem engedtem, hogy a józansága felülkerekedjen a haragomon.

– Hallom, hogy beszélsz, de nem érdekel, amit mondasz! Egyszer már elvesztettem őt.

– Tudom! – ordította zaklatottan.

– Akkor azt is tudod, hogy egyetlen pislantással sem élsz tovább, ha baja esik! – kiabáltam vissza. – Védtelenebb ebben a formájában...

– Moldomusban senki nem akar majd ártani neki – bizonygatta, de kétséges volt, hogy engem vagy önmagát próbálta meggyőzni.

Úgy éreztem, elárultak. A következő izzó ige már a gondolataim peremén volt, viszkedett a tenyerem, de tudtam, hogy nem fogom bántani. Megéreztem Őt, mielőtt megszólalt volna.

– *Protectus!* – Kellan mély baritonja csak az én fejemben csendült fel. Megrovó, mégis végtelenül türelmes hangszínnel, amit oly gyakran használt velem, ha túllőttem a célon.

Egyetlen féldémonom védőbűbája áttetsző buborékként burkolta körbe Milant. Haragudnom kellett volna rá emiatt, vagy legalább

neheztelni, de ahogy megfordultam, még arra is képtelen voltam, hogy szemrehányó pillantással nézzek rá.

– Nem bánthatod őt, Claire, mert én engedtem, hogy megátkozzon – mondta a vízfelszín alól, miközben a stég szélére térdeltem. Hiába mozgatta a száját, nem bukkant elő buborék minden egyes szótagot követően, ahogy azt vártam volna, a hangja viszont egészen különleges volt. Visszhangot vert a fejemben, és megrezgettette az egész testemet. Nem emberi, hanem sellőhangja volt.

Csak a felsőtestét és az arcát láttam tisztán. Testének alsó, uszonyos része beleolvadt a sötét mélységbe. Tökéletesen láttam a szemét, melyen sebhely futott keresztül. Olyasvalaki átkának a nyoma, akiről soha nem beszéltünk. A nevét soha nem ejtettük ki, de mindig hálával gondoltunk rá. Egy átkozott heg, cserébe az életünkért.

– Nem fáj? – kérdeztem tétován, a létezésének erre az új formájára célozva.

Ajkának finom rándulásából már tudtam, hogy hülye kérdés volt.

– Már nem.

– Mi lesz most?

– El kell mennem velük – mutatott a háta mögé, ahol három sötét alak derengett. Ha kicsit feljebb lebegtek volna... De nem tettek. Szándékosan nem, hogy ne láthassam a külsejüket.

– Mikor jössz vissza?

– Hamarabb, mintsem hiányolni kezdenél – mosolyodott el, így a jobb szemét keresztülszelő heg alsó sarka elferdülve húzódott felfelé.

Elhúztam a számat.

– Elkéstél.

Mosolya kiszélesedett, és egyik karjával felnyúlt, hogy megérintsen. Alapvető szükségletünk volt, hogy bizonyos időközönként

megérintsük egymást. Ha nem tettük, bizonyára fizikai fájdalommal járt volna, bár sosem vártunk addig, hogy megbizonyosodjunk erről a feltevésünkről.

Előrehajoltam, hogy érezzem az érintését. Már felkészültem bőre hűvös nedvességére, a keze azonban teljesen száraz volt. A víz lepergett róla, mintha valami víztaszító anyaggal vonták volna be, mely nem engedi megtapadni. Kapva az alkalmon, mohón szorítottam arcomhoz a kezét, és belecsókoltam a tenyerébe. Lehunyt szemhéjam alól egy könnycsepp gördült végig a bőrünk találkozásánál. Lenéztem rá a víz alá, láttam, hogy obszidiánfényű tekintete elhomályosult.

A szemem sarkából mozgást észleltem, a legnagyobb árnyék ingerült mozdulatot tett, és a víz mintha megremegett volna. Mivel a stégen térdeltem, és a vízben lebegő párom kezét szorongattam, úgy érzékeltem, mintha földrengés vonult volna végig a parton.

Haragosan pillantottam az árny felé, és akaratlanul megszorítottam Kellan csuklóját.

– Ez most sürget engem? – kérdeztem a felháborodástól fojtott hangon.

Kellan finoman megcirógatta az arcom a hüvelykujjával.

– Ne köss bele!

– Miért ne?

– Először is azért, mert mindent hall. Tisztábban hallatszik itt a hangod, mint amikor odafönn voltam. Másrészt: ő a Családfő.

– És?

– Fogalmam sincs, mit jelent ez pontosan. Azért kell velük men-nem, hogy elmagyarázzanak bizonyos dolgokat. – Frustráltan fel-sóhajtott, és láttam a másik karjában az elfojtott mozdulatot, hogy beletúrjon a hajába. Most elmaradt, mert fényes, fekete tincsei a

válla körül lebegtek hátrasimulva, szabadon. – Ne balhézz senkivel, rendben? Milan tette a dolgát, én is teszem az enyémet.

– De...

Cirógató hüvelykujja előrecsusszant az állkapcsom vonalán, hogy finoman elhallgattasson.

– Ha ez a módja, hogy melletted maradjak, akkor vállalom. És te is elviseled, mert szeretnél ott lenni Regina és Cameron babájának a születésekor. – Egy röpké pillantást vetett valahová a hátam mögé. – És hívd vissza Vicky-t, mielőtt megöli a Iudex Testőrét.

Égnek emeltem a szemem.

– Egyéb kérdés?

– Igen, van! – Huncut fény villant tökéletesen fekete szemében. – A ruháimhoz ne nyúlj! Csak hagyd ott, ahol vannak. Ígérd meg!

Nem értettem ugyan, de a témát nem éreztem elég fontosnak ahhoz, hogy vitába szálljak miatta. Vállat vontam és bólintottam.

– Rendben. Még valami?

Ekkor a vízen újabb remegés futott át, pedig láttam, hogy Kellan már szólásra nyitotta a száját. Bosszúsan néztem a nagy árny felé.

– Ha tovább folytatod, könnyedén a helyi étterem legnépszerűbb specialitása lesz!

Mielőtt belelendülhettem volna a – korántsem üres – fenyegetőzésbe, Kellan keze hátracsúszott, és a tarkómnál fogva lehúzott magához. A csók szenvedélyes volt, ahogy mindig, kisajátító, ahogy csak a legsötétebb pillanataink előtt szokott, és rövid, mint még soha. Ennek ellenére éreztem, hogy csillog a szemem, amikor lenéztem rá.

A végtelennek tűnő pillanat megmerevedett, amikor egy felhő kecsesen arrébb kúszott felettünk, szabad utat engedve a napfénynek. Egy sugár éppen ránk esett. Láttam magam Kellan obszidiánfekete

szemében, a hajam bíborvörös árnyalatban fénylett a szoros kontyban.

A napfény a szélmozgatta felhők táncát követve ismét arrébb csúszott, ezúttal a vízre vetve forró ragyogását. Kellan teste megmerevedett, és döbbenten meredt a saját karjára, melyet továbbra is a vízfelszín felett tartott. A nap fénye elérte ugyan a víz alatt is, de amit a szabadon maradt karjával művelt, elképesztő volt. Hosszú, erős ujjai mintha görcsbe rándultak volna, szőrtelen bőre felhólyagzott, akár egy allergiás reakciónál.

Nem kiáltott fel, és nem mutatott semmit, de éreztem a fájdalmát. Nem átéreztem, csak tudtam, hogy kínokat él át, a döbbenettől viszont mozdulni sem tudott. Újra megfogtam naptól sérült karját, belecsókoltam sebes tenyerébe, majd finoman lenyomtam a víz alá. Abban a pillanatban, ahogy a sós tengervíz alá süllyedt, a bőre kisimult, a hólyagok eltűntek, és Kellan arcába is visszatért némi szín.

Elképedve kereste a pillantásom, én pedig hősiesen kicsikartam magamból egy biztató mosolyt.

– Menj! Találd meg a válaszokat! – mondtam, és amikor hezitálni láttam, fejemmel a mögöttem álló házunk felé intettem. – Addig összecsomagolok.

– De az én... – kezdte, de félbeszakítottam.

– Nem nyúlok a ruháidhoz! Nem engedem, hogy Vicky kiengedje a vadabb énjét! Nem csinálok főfogást a Családfődből! – soroltam bőszen, és ezen a ponton elgondolkodva ütögettem meg az államat a negyedik ujjammal, a gyűrűssel.

Kellan különös pillantást vetett rám, de mielőtt alaposabban kiemelezhettem volna, hogy mire gondolhatott, a kifejezésnek már nyoma sem volt.

– Nem maradok olyan sokáig távol, hogy újabbakat tudj kreálni
– mosolyodott el féloldalasan.

Bizonytalan pillantást vetett a ruhái felé, mielőtt egyetlen sötét villanással eltűnt a mélységben.

„Egek! Reményem sincs, hogy valaha megunjátok ezt az ömlengést, ugye?”

Lucas reszelős hangja csiklandozta az elmémet. Felálltam és hátrafordultam. Olyan volt, mint mindig. Ő volt az egyetlen, aki még Kellannek is úgy tudott belenézni a szemébe, hogy fel kellett hozzá emelnie a fejét. A nap barnára cserzette a bőrét, sötét hajába nap-szítta szálak vegyültek. Hatalmas volt, tekintélyt parancsoló, és bár barátságosan mosolygott, a bal arcát szinte kettészelő sebhely emlékeztetett arra, hogy milyen sok mindent nem tudok vele kapcsolatban. Sosem engedte, hogy megérintsem a hegét, és amikor szóba hoztam, olyan vehemenciával vette el a kedvem a kérdezősködéstől, hogy többé nem próbáltam firtatni, hogyan szerezte.

Milan kicsivel távolabb állt, és türelmetlenül dobolt a lábával. Az ítéletemre várt. Még nem döntöttem, mennyire intenzív a haragom az irányában, ezért inkább Lucas felé indultam, aki a ház hatalmas verandáján várt.

– Hadd találjam ki! Hannah? – Lucas félmosolya felért száz bűnbánó igennel. Elhúztam a számat. – Egyszer biztosan meg fogom ölni a kis átkozottat!

– Vigyázz, mit mondasz! – rótt meg kedvesen. – Még a végén önbeteljesítő jóslattá válik.

– Úgy legyen! – csúfolódtam, majd mikor odaértem hozzá, előrehajolt, és engedte, hogy átkaroljam a nyakát. Baráti pusztit nyomtam borostás arcának sebhelymentes felére, inkább a magam, mint az ő megnyugtatóására. Lucas nem szerette az érintést. Tudtam, hogy

bár meghalna értem, és különleges helyet foglalok el az életében, mégis gyűlölte, ha a szükségesnél hosszabb ideig hozzáértem.

– Leállíthatnád a szörnyedet, hogy hagyja életben a Testőrömet!
– jegyezte meg Milan, némi ingerültséggel a hangjában.

Eelengedtem Lucast, és épp időben néztem fel rá, hogy még lássam szürke szemében felvillanni a fájdalmat, mielőtt magára öltötte kifürkészhetetlen arckifejezését. Nem értettem, de nem is erőltetem meg magam. Ha Lucas titkait akartam volna megfejtetni, ahhoz egy moziteremre és egy múltkivetítő ártásra lett volna szükségem. Na, meg temérdek időre, amivel sehogyan nem sikerült rendelkeznem.

– Vicky! – szólaltam meg csöndesen, de elég éles hangon ahhoz, hogy tudjam, a Catem mostanra már elengedte Trixie-t. Oda sem kellett nézmem, hogy tudjam, Vicky a lány mellett áll, testét füstszerű ködfelhőbe burkolva, hogy ha szükséges, azonnal cselekedhessen.

Bizsergés futott végig a levegőben, amitől libabőrös lett a karom. Ebből arra következtettem, hogy Milan éppen elmés úton puhatólózik a Testőrénél a hogyléte felől. Trixie velős „*Menj a francba!*” válasza halvány mosolyt csalt az arcomra, Lucas azonban komolyan nézett el a fejem fölött. Valamiért tudtam, hogy Vickyt figyeli.

– Kellan hamarosan visszatér, csomagolnod kell! – mondta Milan, mire ingerülten szembefordultam vele.

– Te csak ne vedd a nevét a szádra! És eszedbe se jusson parancsolgatni nekem! Engem nem érdekel, milyen titulusod van bárhol a nagyvilágban. Hátba támadtál, és ezt nem bocsátom meg neked!

Milan fáradtan nézett az égre.

– Gyerünk már, Claire! Légy egy kicsit rugalmasabb!

– Ha így folytatod...

– Tudom, tudom, rántottát csinálsz a golyóimból, de addig is, indulhatnánk végre!

Csípős visszavágások sorakoztak a nyelvemen, de gátat húzott eléjük a Kellannek tett ígéretem. Nem bántok senkit. Se az arrogáns Családfőt, sem ezt a pelenkás bírát, aki a szabadidejében a barátomnak tette magát.

Vicky odaért hozzánk, barna szemében zaklatott árnyak kerge-
töztek, de rövid haja tökéletesen simult a fejére, latexruhája másod-
dik bőrként tapadt karcsú testére, és még a légzése sem árulta el,
hogy az imént öltre ment valakivel. Lucas szenttelen arkifejezéssel
félreállt, hogy bemehessek a házba, de az ajtóban visszafordultam
Milanhoz.

– Megértem az indokaidat, és mint Utolsó, egyet is értek a dön-
téssel. A biztonság a legfontosabb. – Milan arcára gyanakvó ki-
fejezés ült ki. Nem alaptalanul. – Barátként azonban hűtlen voltál
hozzám. Az árulásod egy nap visszaüt rád. Az látja kárát, aki olyan
fontos a számodra, mint nekem Kellan.

Fojtott nyögés hallatszott Lucas felől. Kérdőn néztem fel rá, de ő
lesütötte a szemét, és sajnálkozva ingatta a fejét.

– Hogy lehetsz ennyire ostoba?

Megszeppeven néztem oldalra, mert a felháborodás Trixie-ből
tört elő. Milan Testőre soha nem viszonyult hozzám ennyire nega-
tívan. Ahogy ránéztem, szinte alig ismertem rá. Szeplős arca lán-
golt, vörös fürtjeit mintha szélvihar lobogtatta volna, holott már
szélcsend volt. A kedves, kis Trixie-ből előtört valami örült démon,
és úgy tűnt, igencsak megneheztelt rám valamiért.

– Állj le! – szólt rá Milan meglepő higgadsággal.

– De hiszen...

– Nem tudja, mit csinált! Vonulj vissza!

Trixie haragján átsütött a megbántottsága, ennek ellenére lenyelte mérgét, és csöndben állt, lesütött szemmel.

– Megmagyaráznátok? – kérdeztem a jelenlévőket.

– Később – felelte Lucas.

– Csomagolj! – intett a fejével Milan az ajtó felé.

Egy pillanatig még tétováztam a küszöbön, majd vállat vonva sarkon fordultam, és besiettem a hálószobába. Nem hallottam léptekeket, nem éreztem senki jelenlétét, mégis biztosan tudtam, hogy Vicky ott van a nyomomban. Milan keserű pillantása megmaradt bennem. Tudtam, hogy valami nagy dolog történt az imént, valami rossz, amit én idéztem elő. Frusztráló és ijesztő volt, ezért kivételesen örültem, hogy nem maradtam egyedül.

A hálószobába lépve olyan hirtelen torpantam meg, hogy Vicky belém ütközött.

– Zárd be az ajtót, és senkit ne engedj bejönni! – suttoztam, de ez egyértelműen parancs volt. Azelőtt sosem dirigáltam senkinek, Vickyt is csak kértem, de mióta egyszer kiderült, hogy tudott Kellan közelgő haláláról, mégsem akadályozta meg, képtelen voltam emberszámba venni. Igaz ugyan, hogy aztán zokszó nélkül átsétált velem a miénkkel párhuzamos világba, hogy áthozhassuk az ottani Kellant, és igaz, hogy többször adta értem az életét, és végül minden jóra fordult, mégis... Nem tudtam szabadulni a gondolatától, hogy ez a Cat nem rendelkezik önálló akarattal.

Kifejezéstelen arccal bezárta az ajtót, és megállt előtte. Néma volt, ahogy mindig, mégis úgy láttam, hogy barna szemében gyakran csillannak meg gondosan leplezett érzelmei. Nem tudtam kiigazodni rajta.

Pillantásom visszakúszott az ágyra. Világos szobánkon végignézve elöntött a forróság, ha arra gondoltam, mennyit láttak ezek a

falak a Kellannel töltött perceinkből. A csontfehér, bevetett ágy azonban most más volt. Egy folt csúfította el a fehér ágyneműt. Ahogy közelebb léptem, láttam, hogy nem folt, hanem egy boríték.

Fekete boríték, rajta vérvörös betűkkel a nevem. A kézírás minden kétséget kizáróan csak egyetlen emberé lehetett. Azonnal felismertem, hisz annyi helyen láttam korábban. A füzeteimben, megtoldva a gyakran hiányos jegyzeteimet. Az igazolásaimon, amikor hirtelen rosszulétekre hivatkozva csak kísérvél lóghattam el egy-egy óráról. A nagybátyám, David esküvői szertartásán, a menyasszony aláírásaként.

Lin.

Hajdani Vigyázóm, akit az első mentorom, Gideon halála után küldtek, amíg az utolsó mentorom, Kellan meg nem érkezett az életembe. Lin olyan volt számomra, mint egy nővér.

Végigsimítottam a borítékon. Óvatosan, mintha hamuból lenne – félttem, hogy egy hirtelen mozdulattól elporlad.

Vigyázott rám, gondoskodott rólam, ha arra volt szükségem. Az életét adta volna az enyémért. A Sors keserű fintora, hogy végül egy összecsapás során David volt, aki ezt megtette. A baleset emléke keserű fájdalommal szúrt belém.

Könnycsepp gördült végig az arcomon, amikor felemeltem a borítékot.

Nem csoda, hogy Lin összeomlott. Akkor apám, a folyamatosan az életemre törő Raekwon Vulcan White oldalán távozott, és egészen mostanáig nem is hallottunk felőle. Szegény David forogna a sírjában, ha látná, hogy a felesége, amint megözvegyült, összeállt a családi ellenséggel. Anyámat is Vulcan ölte meg elvakult féltékenységében. A Tisztavérű Utolsó Boszorkákat, ha kioltanak egy életet, az az átok sújtja, hogy démonként kell tovább élniük. Anyám

halott, apám démonná lett, és szenvedélyesen gyűlöli egyetlen lányát.

A boríték nehezebb volt, mint első látásra gondoltam. Mintha legalábbis fémlemez rejtenék volna el benne. Vajon mit akar ezzel Lin? Miért küldött üzenetet? Miért most? Miért hallgatott idáig?

Haraggal váltunk el. Ő volt az, aki haragudott rám. Azelőtt is láttam mérgesnek, gyakran bosszantottam szándékosan, mert anyyira vérmes tudott lenni. Olyan dühösnek, mint akkor, azonban soha. Megborzongtam, ahogy felidéződött bennem az emlék, aztán kényszeríttem magam, hogy végre elolvassam az üzenetét.

Megfordítottam a borítékot, hogy felnyissam, de láttam, hogy nincs leragasztva, csupán bele van tűrve a zárólap. Ez jellemző Linre. Mindig mindent úgy intéz, hogy legyen kibúvó. Semmi sem végleges.

Kíváncsian húztam ki a zárólapot, és akkor valami megváltozott. Vagy az események pörögtek fel, vagy én lassultam le, mindenesetre úgy tűnt, egyetlen pillanat alatt zajlottak le az események, miközben én mozdulatlanul tátottam a számat.

A szobában elsötétült minden. Nem a szó szoros értelmében, hanem érzelmi téren, ha lehetséges ilyen egyáltalán. Alig emlékeztem a külvilágra, a boldogságra, arra, hogyan kell mosolyogni, csak üresség vett körül. Rémisztő magány, fekete öröm, mert a gonosz boldogan nevetett a nyomoromon.

A Catem felszisszent, és a szemem sarkában motoszkáló mozgásból arra következtettem, hogy elindult megóvni valamitől. De hát, mi is árthatna nekem? Hiszen ez csak egy üzenet Lintől! A boríték lassan felemelkedett a tenyeremből. Utána akartam kapni, de ekkorra már biztosan éreztem, hogy le vagyok lassulva. Vízben is gyorsabban kocognék, mint jelenlegi szárazföldi állapotomban.

Valami csöpögött. Minden csepp visszhangot vert a szobában. Néztem az előttem lebegő borítékot, ami lassan elkezdett átalakulni. Más formát öltött, leginkább egy fekete vízcseppre kezdett hasonlítani.

Só ízét éreztem a számban. Döbbenet meredtem az előttem formálódó borítékra, melyen az én nevem állt. Már tudtam, mire hasonlít. Nem vízcsepp volt, hanem könny. Az érzések pedig... Te jó isten! Lin elküldte nekem a fájdalmát, ami nem csillapodott az idő lassú előrehaladásával.

A boríték fájdalmasan gyönyörű könnycseppet alkotott, amelyen a hegyétől spirálszerűen látszott a nevem. Felemeltem a karomat, és a tenyeremmel fölfelé a fekete könnycsepp felé nyújtottam. Valamiért arra gondoltam, talán a tenyerembe hull.

– Jaj, Lin... Annyira sajnálom! – suttogtam alig hallhatóan.

A könnycsepp pedig remegni kezdett. El akartam rántani a kezem, és védelmi varázst vonni Vicky és körém, de a nyelvem megbé-
nult, a karom pedig még mindig lassú volt, mintha száradó iszapba mártották volna.

Lin üzenete hirtelen felgyorsult. Szemmel is alig követhető mozgással lecsapott a csuklómra, mint egy magasból támadó ragadozó madár. Éles szúrást éreztem a csuklóm belső felén, ahová belemártotta magát a könnycsepp, és amelyről félelmetes gyorsasággal ivódott a bőrömbe a piros felirat. A fekete könnycseppen még az állt, *Claire*, de a bőrömon csak annyi jelent meg cikornyás betűkkel: *Halálvető*.

A felirat hűvös csípéssel égette a bőrömet, és Lin hangja csendült fel a kiürült könnycseppből.

– *Minden a Te hibád, Claire White! De én segítek rajtad. Megteszem, amire senki nem képes, még te magad sem. Néhány heted maradt*

csupán, használd ki! Élj! Nincs ellenméreg, nincs gyógymód. A szer, akár a higany, bejárja tested minden vénáját, artériáját, a szerveidet, és a végére eléri a szíved. Ne küzdj ellene! Nem érdemes, hiábavaló. Jobb lesz így Kellannek, jobb lesz a barátainak, mindenkinek. Nyugodj békében, Claire White!

A következő pislogásnál a könnycsepp elengedett, felemelkedett előttem, és abban a pillanatban, ahogy végre visszanyertem a gyorsaságom, pukkant egyet, majd szürke füstként elpárolgott.

Vicky arca bújt elő a füstből, szemében tisztán tükröződött saját rémütemem. Bármi volt is ez, semmi jót nem jelentett. Nagyon nem. És az időzítés nem is lehetne pocsékabb. Kellan bele fog örülni... Én is beleörülnék, ha azt mesélné, hogy egy haragosa mérgezett könnycseppel ajándékozta meg.

Keményen néztem Vicky szemébe.

– Nem beszélhetsz erről senkinek! Kellannek különösképpen nem!

A Catem nem felelt, csupán egy célzatos pillantást vetett a csuklóm belső oldalán virító *Halálvető* feliratra, ami jelenleg enyhe csípős érzést okozott.

– Igen, igen, igen... – mormoltam zaklatottan. – El kell fedni. El kell fednem, de mivel?

Aztán bevillant. Olyan rég nem hordtam, és tekintve, hová is indultunk, különösképp magyarázatot sem igényelt. Az ágy melletti komódhoz siettem, és kihúztam a felső fiókot. Ott volt. Anyám kendője.

– Claire, indulnunk kell! – kopogott be Lucas az ajtón. Úgy tűnt, semmit nem vett észre, semmit nem hallott. Tökéletes!

A feliratra tekertem anyám kendőjét, és egy figyelmeztető pillantás kíséretében kísértáltam a Catemmel az ajtón.

4. Kilenc... Nyolc... Hét... Hat...

*„Képzeld el egy nagy tál téliszalámit, ahogy a szeletek egymáson
heverve végtelen, monoton sorban követik egymást,
vagy egyetlen nagy gyűrődéssé gömbölyödnek
– az az én világom, és ebből egyetlen szelet a tiéd.”*

Hannah

Wentworth

A LEVEGŐ DOHOSAN ÁRAMLOTT A TÜDŐMBE, ahogy egyenesbe állítottam a hajót, és bekapcsoltam az automatikát. Késő éjjel volt, ami azt jelentette, hogy *Nála* éppen dél lehetett. Akaratlan volt a tény-megállapítás. Bármit tettem, bárhogy alakult is ezen az oldalon, mindig próbáltam összevetni, mi történhet odaát. Amikor itt esett, tudtam, hogy a párhuzamos világban süt a nap. Ha itt szivárvány volt, odaát valaki meghalt.

És éppen két hónapja egy hatalmas szivárvány keletkezett, melynek egyik vége meglepően közel volt a hajómhoz. Aznap még Nice, a poloska is idegesen viselkedett. Bár nála elég nehéz volt megállapítani a különbséget normális és ideges között. Néha átkoztam a percet, amikor *Ő* itt hagyta nekem ezt a vacakot. Annyit evett,

mint egy rohadt nagy testű masztiff, de nem volt nagyobb egy csivavánál.

„Nagyon helyes kis lény vagy, tudod?”

Az Ő hangja volt, és az átkozott parazita, Nice máris küldte az arcáról a képet. Sápadt volt és csuromvizes, mégis gyönyörű. A szeme bíborvörösén izzott, érzékien telt ajka remegett, de abban a pillanatban boldognak tűnt. Persze tudtam, hogy nem e miatt a girhes dög miatt, hanem mert az Ő világrengető démonja állt vele szemben, de ez nem számított. Semmi nem számított, csak az Ő boldogsága.

Már régen túlléptem azt a szintet, amikor az életben tartása fontosabbá vált bárminél. Már azon is túl voltam, hogy a saját életemet adnám érte. Az egyetemes világom központi feladata az Ő boldogságának fenntartása volt. Mindegy, hogy kivel, mindegy, hol, csak éljen boldogan. Olyan boldogságban, amit én nem tudtam volna megadni neki.

„Irtóra csiklandoz.”

A poloska újra vetítette a fejembe a képet. A nevetése visszhangot vert a gondolataim között. Fájdalmasan gyönyörű volt.

– Fejezd be! – mordultam az állatra, majd a korláthoz léptem, és gyöngéden végigsimítottam az oldalán.

A Harmadik megfeszült, ahogy érezte, mi jár a fejemben, de könnyedén kordában tartottam. A fajomra jellemző harmadik szem a mágiánk hordozója és erőnk forrása, mindamelllett a legpusztítóbb fegyverünk. Könnyűszerrel végezhetnék *Vele*, mégis annyira könnyen ellenálltam a késztetésnek.

Nice újra *Rá* gondolt. Amíg a démonja aludt, Ő egy könyvből olvasott neki. Hánynom kellett a maszlagtól, mégis megbabonázva engedtem, hogy a poloska emlékképei bekússzanak az agyamba,

mert a hangja varázslatosan csendült. Érzelmesen hangsúlyozta a szavakat, látszott, hogy élvezi, amit a történet ad a számára, én pedig – akár a démon – elmerültem hangjának érzéki tengerében.

– Azt mondtam, elég! – kiáltottam haragosan a poloskára. Fájdalmas volt látnom őt. Fájdalmas, mégis örömmel adóztam ennek a fájdalomnak, hogy legalább újra láthassam.

Igazán szálnalmas alak vagyok. Mindegy, milyen messzire sodorta az élet tőlem, tudtam, hogy vissza fog térni. Nem véletlenül maradtam életben, miután az a ribanc Nex kiszívta belőlem szinte az összes energiámat. Már a kis Bölcs felbukkanása előtt sem hittem a véletlenekben. A folyó hömpölyög tovább, egyre mélyebbre vájva a medrét – az események ugyanígy feltartóztathatatlanul megtörténnék. Hannah nem téved. Mindig ott vagyok, ahol lennem kell, és akkor, amikor szükség van rám. Nem azért, mert tudom, hanem mert így sorsszerű.

Most pedig itt van a helyem, hogy Nice bosszantását elviseljem, és várjam, hogy visszatérjen az életembe Ő. Régi hullámszelőm miatta veszett oda, az új hajómat *Róla* neveztem el:

Bíborhajú.